

ประกาศของคณะปฏิวัติ

ฉบับที่ ๓๒๙

โดยที่คณะปฏิวัติพิจารณาเห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยศุลกากรยังไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันสมควรปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น สอดคล้องแก่การปฏิบัติ และช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมสินค้าขาออก หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคท้ายของมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

“คำว่า “คลังสินค้า” หมายความว่า โรงพักสินค้า ที่มั่นคง และคลังสินค้า ทัณฑ์บน”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ อธิบดีจะอนุมัติและกำหนดสถานที่ตรวจและเก็บของซึ่งมีผู้นำ เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บนก็ได้ โดยอาจกำหนดวิธีการและข้อจำกัด เกี่ยวกับการเก็บของ ตลอดจนข้อบังคับเพื่อการดำเนินการและตรวจตราควบคุมคลัง สินค้าทัณฑ์บนตามที่เห็นสมควรเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรหรือค่าخذใช้ อย่างอื่นซึ่งกรม ศุลกากรอาจเรียกร้องได้ตามกฎหมายหรือข้อตกลง อธิบดีอาจเรียกประกันจากเจ้าของ หรือผู้ปกครองคลังสินค้าทัณฑ์บน โดยให้ทำทัณฑ์บน และหรืออย่างอื่นจนเป็นที่พอใจ

เจ้าของหรือผู้ปกครองคลังสินค้าทัณฑ์บนจะต้องเสียค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตประจำปีตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยกฎกระทรวง”

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ “มาตรา ๘ ทวิ อธิบดีมีอำนาจ

(๑) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากรสำหรับ แสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น เพื่อให้ยื่นออกไปนอกราชอาณาจักร โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

(๒) อนุมัติให้จัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า และอนุญาต ให้ใช้ของที่นำเข้ามาและเก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บนนั้นทำการผลิต หรือผสม หรือ ประกอบในโรงผลิตสินค้านั้นได้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดเว้นแต่จะมี บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ร้านค้าปลอดอากรและโรงผลิตสินค้าอยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติว่าด้วยคลังสินค้าทัณฑ์บน”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากรแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑) พุทธศักราช ๒๔๗๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ บรรดาภาษีนั้น ให้เก็บตามบทพระราชบัญญัตินี้ และตาม กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร การเสียค่าภาษีให้เสียแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในเวลา ที่ ออกใบขนสินค้าให้

ถ้าค่าภาษีที่ได้ออกเสียไว้ไม่ครบถ้วนตามจำนวนที่จะต้องเสียจริง กรมศุลกากรมี สิทธิเรียกเก็บส่วนที่ขาดจนครบ แต่ในกรณี ที่ ปรากฏหลังจากที่ได้ปล่อยออกไปจาก อารักขาของศุลกากร หรือได้ส่งของออกไปนอกราชอาณาจักรแล้วว่า ค่าภาษีที่ได้ออกเสียไว้ไม่ครบถ้วนตามจำนวนที่จะต้องเสียจริง และค่าภาษีที่ขาดมีจำนวนไม่เกินยี่สิบบาทตาม ใบขนสินค้าฉบับหนึ่ง ๆ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะสั่งให้งดการเรียกเก็บเพิ่มเติม ก็ได้

เว้นแต่ในกรณีที่มีการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงอากร สิทธิของกรม ศุลกากรที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น ให้มีอายุความสิบปี แต่ในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิด ให้มีอายุความสองปี ทั้งนี้ นับจากวันที่นำของ เข้าหรือส่งของออก ในกรณีที่เห็นสมควร อธิบดีมีอำนาจคืนเงินอากรส่วนที่เสียไว้เกินเฉพาะใน เหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงินอากรผิดโดยไม่จำเป็นต้องมีคำเรียกร้องขอคืน แต่มีให้สั่งคืนเมื่อ พ้นกำหนดสองปีนับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก

สิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึง ต้องเสียจริงเป็นอันสิ้นไปเมื่อครบกำหนดสองปี นับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งของออก แล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น มิให้รับ พิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบ หรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ใน กรณีที่ได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่า ยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้ก่อนส่งมอบหรือส่งออกว่า อากรที่ชำระไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก”

ข้อ ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐ ทวิ และมาตรา ๑๐ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๑๐ ทวิ ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่นำเข้าเกิดขึ้นในเวลาที่น่าจะนำเข้าสำเร็จ

ภายใต้บังคับมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๘ การคำนวณค่าภาษีให้ถือตาม สภาพของ ราคาของ และพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ความรับผิดในอันจะต้อง เสียค่าภาษีเกิดขึ้น แต่ในกรณีของที่เก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้คำนวณตามพิกัด อัตราศุลกากรที่ใช้อยู่ในเวลาซึ่งได้ปล่อยของเขavnันนั้นออกไปจากคลังสินค้าทัณฑ์บน ไม่ว่าจะปล่อยออกไปในสภาพเดิมที่น่าจะนำเข้าหรือในสภาพที่ได้ผลิต หรือผสม หรือ ประกอบเป็นของอื่น

มาตรา ๑๐ ตรี ความรับผิดในอันจะต้องเสียค่าภาษีสำหรับของที่ส่งออกเกิดขึ้นในเวลาที่จะส่งออกสำเร็จ

การคำนวณค่าภาษีให้ถือตามสภาพของ ราคาของ และพิกัดอัตราศุลกากรที่เป็นอยู่ในเวลาที่ออกใบขนสินค้าให้

การขอคืนค่าภาษีในกรณีที่ได้ส่งของออกนอกราชอาณาจักร ให้กระทำได้ เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน แต่ไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่จะออกใบขนสินค้าให้”

ข้อ ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๑๕ ทวิ ผู้ใดขึ้นไปบนเรือเดินต่างประเทศขณะที่อยู่ในราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่นายเรือ ลูกเรือ ผู้โดยสาร และผู้มีหน้าที่ ต้องปฏิบัติบนเรือนั้น”

ข้อ ๗ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“ถ้าของที่ยึดไว้เป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสียหาย เสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินสมควร อธิบดี หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย จะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรก่อนที่ของ นั้นจะตกเป็นของแผ่นดินก็ได้ เงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพัน ทั้งปวงออกแล้วให้ถือไว้แทนของ”

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๔๐ ก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเข้าต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด ในกรณีที่มีการร้องขอ และอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องนำออกไปจากอารักขาของศุลกากรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้นำของนั้นไปจากอารักขาของ ศุลกากรได้โดยยังไม่ต้องปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อน แต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่อาจต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกันค่าภาษีอากรด้วย”

ข้อ ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๔๕ ก่อนที่จะส่งของใด ๆ ออกนอกราชอาณาจักร ผู้ส่งของออก ต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการ ศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วนหรือวางเงินไว้เป็นประกัน การขอวางเงินประกันให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ในกรณีที่มีการร้องขอ และอธิบดีเห็นว่าของใดมีความจำเป็นที่จะต้องส่ง ออกนอกราชอาณาจักรโดยรีบด่วน อธิบดีมีอำนาจให้ส่งของนั้นออกไปได้โดยยังไม่ต้อง ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งก่อน แต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด และในกรณีที่อาจ ต้องเสียภาษีอากร ให้วางเงินหรือหลักประกันอย่างอื่นเป็นที่พอใจอธิบดีเพื่อเป็นประกัน ค่าภาษีอากรด้วย”

ข้อ ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

“มาตรา ๖๑ ถ้าของใดอยู่ในอารักขาของศุลกากรถึงสองเดือนโดยไม่มีใบ ขนสินค้าอันได้รับรอง และไม่ได้เสียอากรหรือวางประกันค่าอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของ นั้น เมื่ออธิบดีได้ให้คำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่

นำของเข้ามานั้นสิบห้าวันแล้วให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทำลาย หรือนำของนั้นออกขายทอดตลาด หรือให้ตัวแทนนั้นส่งของออกไปนอกราชอาณาจักร

ถ้าอธิบดีเห็นว่าการขายทอดตลาดตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้เงินเท่าที่ควร อธิบดีจะสั่งระงับการขายทอดตลาดและให้ขายโดยวิธีอื่นก็ได้ และในกรณีที่การขายทอดตลาด หรือขายโดยวิธีอื่นดังกล่าวจะไม่ได้เงินคุ้มค่าภาษี ให้จำหน่ายของนั้นตามแต่อธิบดีจะสั่ง”

ข้อ ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖๓ เงินที่ได้จากการขายตามมาตรา ๖๑ นั้นให้หักใช้ค่าภาษี ค่าเก็บ รักษา ค่าย้ายขน หรือค่าภาระติดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่กรมศุลกากรเสียก่อน เหลือเท่าใดให้ใช้ค่าภาระติดพันต่าง ๆ อันสมควรจะได้ และค้างชำระแก่ตัวแทนของเรือที่นำของเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้ว ยังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใดให้ตกเป็นของแผ่นดิน เว้นแต่ เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือน นับแต่วันขาย”

ข้อ ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๗ เมื่อได้ยื่นใบขนสินค้า และได้ขนของขึ้นเพื่อเก็บในคลังสินค้า ทัดขันธ์บน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จดยรายการ ละเอียดแห่งของนั้นไว้ และเมื่อพอใจว่าได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแล้ว ให้เขียนคำรับรองว่าของนั้นได้เก็บในคลังสินค้าทัดขันธ์บนถูกต้องแล้ว”

ข้อ ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๐) พุทธศักราช ๒๔๘๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๘ รายการละเอียดแห่งของที่ได้จัดไว้ตามมาตรา ๘๗ ให้ใช้สำหรับประเมินอากรแก่ของนั้น แต่ในกรณีที่ได้นำของดังกล่าวในการผลิต หรือผสม หรือประกอบในคลังสินค้าทัดขันธ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ให้คำนวณปริมาณที่ใช้ไปตามสูตรที่อธิบดีเห็นชอบหรือที่อธิบดีประกาศกำหนด

ในงวดวันการเก็บอากรขาเข้าและอากรขาออกแก่ของที่ปล่อยออกไปจากคลัง สินค้าทัดขันธ์บนเพื่อส่งออกนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ไม่ว่าจะส่งออกในสภาพเดิมที่นำเข้า หรือในสภาพที่ได้ผลิต หรือผสม หรือประกอบเป็นของอื่น”

ข้อ ๑๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธ ศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๒ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่า อากรสำหรับของที่กำลังผ่านศุลกากรให้นำของนั้นไปยังศุลกสถาน หรือนำไปเก็บไว้ใน ที่มั่นคงแห่งใดแห่งหนึ่ง เว้นแต่พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าของหรือตัวแทนจะตกลงกัน ยอมให้เอาแต่ตัวอย่างของไว้วินิจฉัยปัญหาและเพื่อรักษาประโยชน์รายได้ของแผ่นดิน ให้ ชำระอากรตามจำนวนที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก แล้วแต่กรณี สำแดงไว้ในใบขน สินค้า และให้วางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันจนครบจำนวนเงินอากรสูงสุดที่อาจจะพึงต้อง เสียสำหรับของนั้น แต่อธิบดีจะประกาศกำหนดให้การรับประกันของกระทรวงการ คลังหรือธนาคารแทนการวางเงินเพิ่มเติมเป็นประกันดังกล่าวโดยอาจกำหนดให้ปฏิบัติ ตามเงื่อนไขที่เห็นสมควรก็ได้”

ข้อ ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑๒ ทวิ มาตรา ๑๑๒ ตริ มาตรา ๑๑๒ จัตวา และมาตรา ๑๑๒ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

“มาตรา ๑๑๒ ทวิ ในกรณีที่มีการวางประกันค่าอากรตามมาตรา ๑๑๒ เมื่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประเมินเงินอากรอันพึงต้องเสียและแจ้งให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่ง ของออก แล้วแต่กรณีทราบแล้ว ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกต้องชำระเงินอากรตาม จำนวนที่ได้รับแจ้งให้ครบถ้วนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ในกรณีที่มีการวางเงินประกันและเงินประกันที่วางไว้คุ้มค่าอากรที่พนักงาน เจ้าหน้าที่ประเมินแล้ว ให้เก็บเงินประกันดังกล่าวเป็นค่าอากรตามจำนวนที่ประเมินได้ หักที่ และให้ถือเสมือนว่าผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกได้ชำระเงินอากรที่ได้รับแจ้งภายในเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งแล้ว

ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกอาจอุทธรณ์การประเมินเงินอากรตามวรรค หนึ่งต่ออธิบดี หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการ ประเมินโดยปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด แต่ในกรณีที่ จะต้องชำระอากรเพิ่มหรือ เงินประกันไม่คุ้มค่าอากร การอุทธรณ์ดังกล่าวไม่เป็นเหตุทุเลาการชำระเงินอากรตามจำนวนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินไว้ เว้นแต่อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะเห็นสมควรผ่อนผันตามคำขอทุเลาของผู้อุทธรณ์

มาตรา ๑๑๒ ตริ ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมิได้ชำระเงินอากร ให้ครบถ้วนภายในเวลาที่

กำหนดในวรรคหนึ่ง แห่งมาตรา ๑๑๒ ทวิ หรือมิได้ปฏิบัติตาม ระเบียบหรือเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๕ อธิบดีหรือผู้ที่ อธิบดีมอบหมายจะเรียกเงินเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าอากรที่ต้องเสีย หรือ เสียเพิ่มก็ได้ เงินเพิ่มนี้ให้ถือเป็นเงินอากร

มาตรา ๑๑๒ จัตวา เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากร ที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำ มาชำระโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบ หรือส่งของออก จนถึงวันที่นำเงินมาชำระ แต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตาม มาตรา ๑๐๒ ตริ อนุมาตรา ๓

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนการค้ำประกันเป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบ หรือส่งของออก ให้เรียก เก็บและคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่า อากรโดยไม่คิดทบต้นนับแต่วันที่ได้ส่งมอบหรือส่ง ของออก จนถึงวันที่นำเงินมาวาง แทนการค้ำประกัน แต่ในกรณีที่เงินประกันที่นำมาวางแทนนั้นไม่คุ้มค่าอากร ให้ เรียก เก็บเงินเพิ่มสำหรับ จำนวนค่าอากรที่ต้องเสียเพิ่มตามเกณฑ์ในวรรคหนึ่งอีกด้วย

ในการคำนวณเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง เศษของเดือนให้นับเป็น หนึ่งเดือน และเงินเพิ่มนั้น ให้ถือเป็นเงินอากร

ในกรณีที่ต้องคืนเงินอากรหรือเงินประกันค่าอากรเพราะเหตุที่ได้เรียกไว้เกิน จำนวนอันพึงต้องเสีย หรือเสียเพิ่ม ให้คืนพร้อมด้วยดอกเบี้ยอีกร้อยละ ๐.๖๒๕ ต่อเดือน ของจำนวนที่ต้องคืนโดยไม่คิดทบต้น นับแต่ วันที่ได้ชำระค่าอากรหรือวางเงินประกันค่า อากรครั้งสุดท้ายจนถึงวันที่มีการอนุมัติให้จ่ายคืนในกรณีที่มีการเปลี่ยน การค้ำประกัน เป็นการวางเงินประกันหลังการส่งมอบหรือส่งของออก การคำนวณดอกเบี้ยสำหรับ จำนวนเงิน ประกันที่ต้องคืน ให้นับตั้งแต่วันวางเงินประกันครั้งสุดท้ายแทนการค้ำ ประกัน จนถึงวันที่อนุมัติให้จ่ายคืน การ คำนวณดอกเบี้ยตามวรรคนี้ เศษของเดือนให้นับ เป็นหนึ่งเดือน ดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายนี้ให้ถือเป็นเงินอากรที่ต้องจ่าย คืน

มาตรา ๑๑๒ เบญจ ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกค้างชำระค่าอากร อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดี มอบหมายมีอำนาจกักของใดๆ ของผู้นำที่กำลังผ่านศุลกากรหรืออยู่ใน ความกำกับตรวจตราของศุลกากรด้วย ประการใดๆ จนกว่าจะได้ชำระเงินอากรที่ค้าง ให้ครบถ้วน และถ้ามิได้ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กักของเช่น วนั้น ให้อธิบดีมี อำนาจสั่งให้นำของนั้นออกขายทอดตลาด และเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดนี้ ให้หักค่า อากร ค้างชำระ ค่าอากรสำหรับของที่ขายทอดตลาดค่าเก็บรักษา ค่าย้ายขน และค่าภาระ ดัดพันอย่างอื่นอันค้างชำระแก่ ศุลกากรเสียก่อน เหลือเท่าใดให้ใช้ชำระหนี้ดัดพันต่างๆ อันสมควรจะได้แก่ผู้เก็บรักษา ถ้ายังมีเหลืออยู่อีกก็ให้จ่าย แก่ตัวแทนของเรือที่นำของที่ขาย ทอดตลาดเข้ามา เมื่อได้หักใช้เช่นนี้แล้วยังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใดให้ตกเป็น ของแผ่นดิน เว้นแต่เจ้าของจะได้เรียกร้องเอาภายในหกเดือนนับแต่วันขายทอดตลาด”

ข้อ ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐

“มาตรา ๕ ทวิ ในกรณีที่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกหรือผู้ขนส่ง มีเหตุจำเป็นและแสดงความจำนง ล่วงหน้าต่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่าจะขนส่งของผ่าน เขตแดนใดๆ ทางบกหรือตอนใดแห่งเขตแดนนั้น ตามทางอื่นนอกจากทางอนุมัติ อธิบดี หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายอาจอนุญาตเป็นหนังสือให้ขนส่งตามทางที่ขอ โดย จะกำหนด เงื่อนไขใน การปฏิบัติประการใดก็ได้ ให้ถือว่าทางที่ได้อนุญาตเช่นว่าเป็นทางอนุมัติ เฉพาะคราว”

ข้อ ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

ข้อ ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ และ ให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ ของใดที่พิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายว่า เป็นของรายเดียวกัน กับที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักร และเสียอากรแล้ว ถ้าส่งกลับออกไป ยังเมืองต่างประเทศหรือส่งกลับไปเป็นของใช้ สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่าง ประเทศ ให้คืนเงินอากรขาเข้าให้แก่ผู้นำของเข้าเท่าในสิบส่วนหรือส่วนที่เกิน หนึ่งพัน บาทของจำนวนที่ได้เรียกเก็บไว้ โดยคำนวณตามใบขนสินค้าขาออกแต่ละฉบับ แล้วแต่ จำนวนใดจะสูง กว่า ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ระหว่างที่อยู่ในราชอาณาจักร ของนั้นมีได้ใช้ประโยชน์ด้วยประการใด ๆ เว้นแต่เพื่อวัตถุประสงค์ใน การส่งของนั้นกลับออกไป และมีได้เปลี่ยนแปลงรูป ลักษณะใด ๆ

(ข) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอ คืนอากรขาเข้า

(ค) ของนั้นได้ส่งกลับออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันนำเข้า และ

(ง) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้นกลับออกไป อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งของกลับออกไป การจัดทำ และ ยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอคืนเงินอากรนี้”

ข้อ ๑๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๙ ทวิ ของที่ส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่งไปเป็นของใช้ สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ ถ้าพิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดี มอบหมายว่าได้ผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือบรรจุด้วยของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ให้คืนเงินอากรขาเข้าสำหรับของดังกล่าวที่ได้เรียกเก็บไว้แล้วให้แก่ผู้นำของเข้า ตาม หลักเกณฑ์และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) ของที่นำเข้ามานั้นมีใช้ของที่กฎกระทรวงระบุห้ามคืนเงินอากร

(ข) ปริมาณของที่นำเข้าซึ่งใช้ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบ หรือ

บรรจุเป็นของที่ส่งออก ให้ถือตามหลักเกณฑ์ที่อธิบดีเห็นชอบหรือประกาศกำหนด

(ค) ของนั้นได้ส่งออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืนอากรขาเข้า

(ง) ของนั้นได้ส่งออกไปภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่นำของซึ่งใช้ในการผลิตหรือผสม หรือประกอบเป็นของที่ส่งออกหรือใช้บรรจุของที่ส่งออก เข้ามาในราชอาณาจักร และ

(จ) ต้องขอคืนเงินอากรภายในหกเดือนนับแต่วันที่ส่งของนั้นออกไป แต่อธิบดีจะขยายเวลาออกไปตามที่เห็นสมควรก็ได้ อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยการพิสูจน์ของ การส่งออกไป การจัดทำ และยื่นเอกสารต่าง ๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการอื่น ๆ เกี่ยวกับการขอ คืนเงินอากรนี้”

ข้อ ๒๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๙ ตรี แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒

“มาตรา ๑๙ ตรี เมื่อผู้นำของเข้าแสดงความจำนงว่า ของที่นำเข้าจะใช้เฉพาะ ในการผลิต หรือผสม หรือประกอบหรือบรรจุเพื่อการส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศ หรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองต่างประเทศ อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดี มอบหมายจะอนุญาตให้รับการค้ำประกันของกระทรวงการคลัง หรือธนาคาร แทนการ ชำระอากรขาเข้าที่ต้องเสียโดยอาจกำหนดเงื่อนไขตามที่เห็นสมควรก็ได้ เมื่อมีการส่ง ออกซึ่งของที่จะได้คืนเงินอากรตามมาตรา ๑๙ ทวิ ก็ให้คืนประกันโดยถือเสมือนว่าเป็น การคืนเงินอากร”

ข้อ ๒๑ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวัน ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป